

Bon vespre a tots!

Altres anys m'havien demanat per dir unes paraules i sempre havia dit que no, però aquest any no m'hi he pogut negar perquè em sento identificada amb els alumnes de 2n: acabem una etapa per començar-ne una altra amb molta il·lusió; encara que jo tinc molt passat i ells molt futur.

Alguns heu vingut a estudiar Batxillerat i porteu aquí 2 anys , altres 6 anys i qualcú en porta 7 o 8. D'aquesta etapa que ara tanqueu al Joan Alcover segur que tindreu bons records i no tan bons però m'agradaria que el que heu après aquí, us serveixi per la vida. Heu de mirar endavant cap a la nova etapa, però sense oblidar el passat. Penseu que de totes les experiències bones o dolentes, es pot treure una part positiva i que alguns amics que heu fet aquí us duraran per sempre. Fins i tot quan feu la trobada dels 25 anys de la vostra graduació - qui ho sap - potser continuarà alguna relació que va quedar pendent.

La nostra feina com a professors no és només ensenyar la matèria, també consisteix a ajudar a formar-vos com a persones. Jo fa 29 anys que som al Joan Alcover, 13 dels quals com a Cap d'Estudis i he vist acabar a molts estudiants com vosaltres, entre 2000 i 3000. Sempre he tingut la percepció que al començar la Secundària us donem la mà com a nins de 12 anys, us acompanyem durant sis anys i estirant el braç us deixem anar a una nova etapa en què volareu sols i amb llibertat. Bé no tan sols, els pares sempre hi seran.

Parlant de llibertat, aquesta és la capacitat d'actuar segons la pròpia decisió, per tant, cada vegada sou més lliures, però no sempre és fàcil escullir. Ara començareu una etapa que, per alguns, està plena d'incerteses . . . Què vull estudiar? M'agradaran els estudis que he triat? Tindrè feina quan acabi? I si m'he equivocat? . . . Jo us diria que estudiieu el que us agradi i, si no és el que esperàveu, es pot canviar. I no és una equivocació, si no es prova no se sap. Ara bé, també us diria que no agafeu el camí fàcil només perquè és fàcil: la satisfacció la trobem quan anem aconseguint metes i com més esforç ens ha costat, més gran és la satisfacció.

Quan parlo d'esforç estic segura que els pares m'entenen molt bé. Com a tutora he constatat que si tot ha anat bé, els pares no han patit massa, però quan el curs s'ha fet costa amunt, ho han passat molt malament, intentant aconseguir que el fill s'esforci sense arribar a un punt d'angoixa o desànim. El paper de pares sovint no és fàcil perquè patiu per les persones

que més estimeu sense poder actuar. Però avui teniu l'orgull i l'alegria que els vostres fills i/o les vostres filles comencen una nova etapa de la seva vida.

La vida no és fàcil, em deia una alumna, n'Alba, però jo crec que val la pena viure-la amb il·lusió que és el motor de les nostres vides. Recordeu que fins i tot els moments més durs de la vida ens ajuden a créixer. A més a més, la vida fa moltes voltes i no us podeu imaginar on viureu ni de què fareu feina. Jo som d'un poble d'interior de Lleida i fa molts anys que per circumstàncies de la vida, visc a Mallorca i n'estic molt contenta, si no, no us coneixeria a ningú dels que esteu aquí.

Des de l'altre costat de l'etapa que esteu a punt d'iniciar, us desitjo que sigueu feliços, però diuen que "la felicitat no és un destí al qual arribar, és una forma de viatjar" i és cert. Sigueu persones responsables, bones persones i bons professionals, però sempre amb il·lusió i, si teniu la sort que us agradi la feina, us asseguro que és meravellós!

I, per acabar, us diria que si teniu un somni lluiteu per aconseguir-lo, és quan lluitem que trobem les solucions, per això us demanaria que poseu **PASSIÓ PER ALLÒ QUE FEU!**

Moltes gràcies a tots i molta SORT!

Aina Cornellana, professora de Matemàtiques

Palma, 13 juny de 2014